పాపం!

లక్ష్మీ కాలనీ అనగానే 'ఆ గులాబీరంగు పెద్ద మేడ ఉంటుందే, అదేగదూ' అంటారు ప్రతివాళ్లూ. మా కాలనీలో చిన్నవీ షుమారుపాటివీ అయిన యాభై యిళ్ల మధ్య దేవప్రియా వాళ్లదొక్కటే పెద్ద మేడ. అధునాతనమైన డిజైనులో డాబుగా కనిపిస్తుంది. లోపల గదులన్నీ ఆధునికంగానే వున్నా, దేవప్రియ డాన్సు చెయ్యడానికని కట్టించిన పెద్ద హాలు ప్రత్యేకంగా చెప్పదగినది. అందమైన నమూనాలో పాలరాతి తాపడం చేసిన నేలతో చాలా బాగుంటుంది. అప్పుడప్పుడు వాళ్ల నాన్నగారు - డాక్టర్ శరభయ్యగారు - తన క్లబ్బు స్నేహితులైన వాళ్లను పిలిచి విందు చేసినప్పుడు దేవప్రియ చేత డాన్సు చేయిస్తుంటారు.

కాలేజీలో కూడా ఒకసారి డాన్సు చేసింది ఒక ఫంక్షన్‌లో. పదహారు సంవత్సరాలు నిండినా అతి కోమలంగా ఉంటాన చిన్నపిల్లలాగా కన్పించే దేవప్రియ డాన్సు చేస్తుంటే చూడముచ్చటగా ఉంటుంది.

దేవప్రియ అంటే కాలేజీలో అందరికీ - లెక్చరర్లకీ, స్టూడెంట్సుకీ మాత్రమే కాదు, ప్యూన్సుకు కూడా - అభిమానం. డబ్బూ, అందమూ, తెలివీ - మనిషి కోరుకునేవన్నీ - వుండి సౌమ్య స్వభావం కల వ్యక్తి అందరి సదభిప్రాయమూ సులువుగా పొందవచ్చును. కాని ప్రియ యెడల కలిగేది ఉత్త సదభిప్రాయం మాత్రమే కాదు. అది ఆత్మీయమైన అభిమానం. ఆ అమ్మాయి ముఖంలో ప్రపంచంలోని బాధలన్నింటినీ ఆకళించుకున్నట్టి ఒక ప్రశాంతత ఉన్నది. కాని మితభాషిణి అయిన ప్రియ ఎవరివైపు చూచినా, ప్రేమపూర్ణమైన ప్రసన్నతా, స్నేహపూర్వకమైన చిరునవ్వూ ముందుగా పలుకరించేవి.

ప్రియ స్వభావం గురించి మాకందరికీ బాగా తెలియడానికి అవకాశం కలిగించింది మొదటి ఏడాదిలో బియస్సీ స్టూడెంట్సు అందరం కలిసి వెళ్లిన ఒక బాటనీ ఎక్స్‌కర్షన్. బెంగుళూరులో గడిపిన ఆ మూడు రోజుల్లోనూ యితరుల ఎడల సానుభూతితో స్పందించే ఆ అమ్మాయి గుణం అందర్నీ ఆకర్షించింది. గ్రుడ్డి ముసలివాడిని రోడ్డు దాటించాలన్నా, క్రిందపడి ఏడుస్తున్న చీమిడి కారే మురికిపిల్లని లేవనెత్తి ఓదార్చాలన్నా అందరికంటే ముందుగా ఉండేది. ఒక ముసలి బిచ్చగత్తెను చూచి జాలిపడి మా అందరి దగ్గరా పైసలు తనే యిప్పించుకొని తానూ కొంత చేర్చి ఆ ముసలిదానికిచ్చిన ప్రియను మనసుల్లోనే

అభినందించుకున్నాము... ఒకరోజున అందరూ సినిమా ప్రోగ్రాం వేసుకున్నారు. నాకు బాగా జ్వరం వచ్చింది. అందరికీ సినిమా చూడాలనుంది. నన్ను ఒంటరిగా ఒదిలివెళ్లటం ఎట్లాగని అనుకుంటుండగానే 'నాకు సినిమాలంటే ఎక్కువ ఆసక్తి లేదు. విమల దగ్గర నేనుంటాను. మీరందరూ వెళ్లండి' అని నాతో వుండిపోయిన ప్రియను నేను మరిచిపోగలనా! ఆ ఎక్స్‌కర్షన్‌కు రాకుంటే ప్రియ గురించి మాకు అంతగా తెలిసి వుండేది కాదు. ఎందుకంటే కాలేజీలో వున్న సమయం తప్పించి బయట ప్రియకూ మాకూ ఏవిధమైన సంబంధం ఉండేది కాదు. తొమ్మిదీ యాభైకి టంచనుగా కాలేజీలో కారు దిగుతుంది. నాలుగ్గంటలకు కాలేజి విడిచే వేళకు తనను తీసుకువెళ్లడానికి కారు సిద్ధంగా ఉంటుంది. అదీగాకుండా సహజంగా ఆ అమ్మాయి మితభాషిణి. వాళ్లుండే కాలనీలోనే యింకో ముగ్గురం ఆ క్లాసు అమ్మాయిలం వున్నా కూడా మేము కలవడానికి అవకాశం లేదు. వాళ్లమ్మగారు యిలాంటి అనుబంధాల్ని ప్రోత్సహించేవారు కాదు. ఆమె ఒకరింటికి వెళ్లటంగానీ ఒకరిని పిలవడంగానీ వుండేదిగాదు. ఐశ్వర్యగర్వం అని కాలనీలో వాళ్లు అనుకునే వాళ్లు.

డాక్టరు శరభయ్యగారు రోజులో చాలాభాగం క్లబ్బులోనే గడిపేవారు. ఆవిడ మాదిరి 'ఒంటి పిల్లి రాకాసి' కాదు. వాళ్ల యిల్లు ఆయన స్నేహితులకు తప్పించి అందుబాటులో ఉండేది కాదు. మూడేళ్ల క్రితం గవర్నమెంటు డాక్టరుగా రిటైరయిన శరభయ్యగారు ఎందుకో యిక్కడ యిల్లు కట్టించుకుని స్థిరపడ్డారు. ఎక్కడినుండో వచ్చినవాళ్లు కావడం వలన వాళ్ల గురించిన విశేషాలు అంతగా బయటకు రాలేదు. డాక్టరుగారు మిలిటరీలో వున్నప్పుడు ఒక నర్సుతో చనువుగా వుండటం, ఆవిడ బంధువులు ధనవంతుడైన ఆయన్ను బెదిరించి ఆవిడ మెళ్లో తాళి కట్టించటం జరిగిందనీ, వాళ్లకు పిల్లలు లేనందున డాక్టరుగారి స్నేహితుల తాలూకు పిల్లను తెచ్చి పెంచుకున్నారనీ ఎవరి ద్వారానో కాలనీలో తెలిసింది. అతను డాక్టరుగా ఉన్నప్పుడు అవసరానవసరాలు ఎంచకుండా ఆపరేషన్ అంటూ అయినదానికీ కానిదానికీ మనుషుల్ని పరపరా కోసి పడేసేవాడనీ, అది ఆయనకు సరదా అనీ, కారు నడుపుతున్నప్పుడు దారిలో అడ్డం వచ్చిన కోళ్ల మీదుగా కుక్కల మీదుగా కారు పోనిచ్చేస్తాడనీ, ఆమె అతన్ని మించిన క్రూరాత్మురాలనీ అంటారు. వాళ్ల గుణగణాలు బేరీజు వెయ్యగలంత పరిచయం మా కాలనీలో ఎవరికీ లేదు. మొత్తానికి వాళ్ల గురించి చాలా అపోహలున్నాయి. వాళ్లు ఎవరితోనూ కలవరు గనుక అవి తొలగిపోవడానికి అవకాశమూ లేదు.

చీమ దూర సందివ్వని ఆ కుటుంబ వాతావరణంలోనికి నేను ప్రవేశించడం ఎలా జరిగిందో నాకే అర్థం కాదు. వాళ్లమ్మగారికి నాలో ఒక ప్రత్యేక లక్షణం కనిపించి ఆకర్షించిందా అనుకోవటానికి నేను అతి సామాన్యురాలిని. చెప్పుకోదగ్గ తెలివిగాని అందంగాని లేవు. మాది పేద కుటుంబమనే అనాలి. ఒకసారి ఆమె నన్ను పిలిచింది. అదే నేను వాళ్లింట్లో కాలు పెట్టిన మొదటిరోజు. ఆమె పొట్టి మనిషి. కొంచెం లావుగా నల్లగా మోటుగా ఉంటుంది. కాని శుభ్రమైన బట్టలు ధరించటం వలననూ, ఐశ్వర్యం వలన

వచ్చిన హుందాతనం వలననూ ఆ లోపాలు కన్పించవు. ఏవో రెండు ప్రశ్నలు వేశాక రోజూ నన్ను దేవప్రియకు తోడుగా కాలేజికి వాళ్ల కారులోనే వస్తూ పోతూ వుండమనీ కాలేజీలో ప్రియ వెంటనే ఉండమనీ చెప్పింది. నాకు ఆశ్చర్యం కలిగింది యీ ఆదరానికి. మా కాలనీకి కాలేజీ చాలా దూరం అయినందున యీ అవకాశానికి సంతోషంగా ఒప్పుకున్నాను.

బయట కన్పించే దేవప్రియకూ యింట్లో మెసలే దేవప్రియకూ చాలా వ్యత్యాసం కనిపించింది నాకు. ఈ ప్రియ తన లోనికి తాను ముడుచుకుపోయిన పువ్వులాంటిది అనుకున్నాను. ఈ ప్రియ మొహంలో ఒక అసహజమైన శూన్యత ఉన్నది. బయట కన్పించే ప్రశాంతతా, సౌమ్యతా, స్నేహశీలతా కనుపించవు... ఈ మార్పును నొక్కి చెబుతున్నట్టి సంఘటన ఒకటి జరిగింది ఒకనాడు. వాళ్లమ్మగారు కుట్టు మిషను దగ్గర ఏవో బట్టలు కుడుతోంది. బట్టను సూది క్రిందకు సర్దుతూండగా పొరపాటున సూది క్రిందకు దిగింది. గోరులోంచీ వేలులోంచీ క్రిందకు దిగి యీవలకు వచ్చేసింది. చూస్తూండగానే అంతా రెప్పపాటులో జరిగిపోయింది. 'అబ్బా' అని కేక వేసిందామె. ఆ దృశ్యం చూసి భయం వేసి 'అయ్యయ్యో' అని అరిచాను నేను. ప్రియ అంతా చూస్తూ కదలకుండా నిర్వికారంగా నిల్చున్నది.

ఆమె సూది నుంచి వ్రేలిని మెల్లిగా విడిపించుకున్నది. ప్రియను కోపంగా చూస్తూ "నాకు గుచ్చుకున్నదని సంతోషిస్తూ నిలుచున్నావా?... డెట్టాల్ తీసుకురా పో" అంటూ కసిరింది. వేలు గట్టిగా పట్టుకొని యింకా ఆవేశంతో నన్ను చూసి "అది అలా మంచిదానిలా నటిస్తుందిగాని నిజానికి రాక్షసి. ఇంత జరుగుతూంటే నీకున్న మాత్రం అక్కర గూడా లేకుండా మొండి పిశాచిలాగా ఎట్లా నిలుచున్నదో చూశావుగదా" అన్నది. ఆమె మాటలూ ప్రియ ప్రవర్తనా రెండూ నాకూ చాలా ఆశ్చర్యం కలిగించాయి. మేము కాలేజీలో ఎరిగిన దయామయి అయిన అమ్మాయేనా తాను! పైకి కన్పించే ఆడంబరం వెనుక ఆ విచిత్ర కుటుంబంలో దాగివున్న సుడిగుండాలతోనూ, అసహనంతోనూ, ద్వేషంతోనూ, క్రౌర్యంతోనూ నాకు కలిగిన ప్రథమ పరిచయం అది.

నేను వాళ్ళింటికి వెళ్లటం ప్రారంభించాక కొన్నాళ్లకు వాళ్లమ్మగారోసారి అడిగారు "ప్రియ కాలేజీలో అబ్బాయిలతోగానీ, లెక్చరర్లతో గానీ ఎక్కువ మాట్లాడుతుందా" అని.

ఆమె అలా ఎందుకు అడుగుతుందో నాకు అర్థం కాలేదు. "ప్రియ యింట్లో ఎలా వుంటుందో కాలేజీలోనూ అలానే వుంటుందండీ. ఎవరితోనూ ఎక్కువ మాట్లాడదు" అన్నాను.

తన ప్రశ్న నాకర్థం కాలేదన్నట్లుగా మొఖం పెట్టిందామె. "అదికాదు విమలా... అహ్... ఎవరితోనైనా ఒక్కరితో ఎక్కువగా మాట్లాడుతుందా అని... మన జాగ్రత్తలో మనం ఉండాలి కదా... ఎందుకైనా మంచిది" అన్నది.

ఆ నసుగుడంతా తెలియకపోయినా ప్రశ్న మాత్రం బాగానే బోధపడ్డదనుకున్నాను.

"ఆ... మాట్లాడితే నాతోనే ఎక్కువ మాట్లాడుతుందండీ. ఇంకెవరితోనూ మాట్లాడదు?" అన్నాను.

ఆమె కోపం వచ్చింది. "నీ సంగతి కాదు... మగవాళ్లతో... అబ్బాయిలూ, లెక్చరర్లూ, మగవాళ్లతో" అన్నది ప్రతిమాటా నొక్కి పలుకుతూ.

అప్పటికి నా మందబుద్ధికి ఆమె ప్రశ్న అర్థం అయింది. ఆశ్చర్యంతో వెంటనే సమాధానం చెప్పలేకపోయాను. ప్రియ విషయంలోనేనా యీ ప్రశ్న! "అట్లాంటిదేమీ లేదండీ" అని ఖచ్చితంగా చెప్పాను సిగ్గుతో తలవంచుకొని.

"నీవు ఎప్పుడూ వెంటనుంటావు గనుక అన్ని విషయాలూ నాతో చెబుతుండాలి" అన్నదామె.

ఇదంతా బాధ్యతాయుతురాలైన తల్లిగా ఆమె కనుక్కుంటూ వుండవలసిన వివరాలేమో నాకు తెలియదు... అప్పట్లో వాళ్ల కుటుంబం విషయంలో నాకర్థం కాని మరో విషయం యిది.

ఇటువంటి విషయాలు కొన్ని నా ముందరే జరిగినప్పటికీ, నాలో కొన్ని ప్రశ్నలు రేకెత్తినప్పటికీ వాటి గురించి ప్రియను ప్రశ్నించలేదు నేను. అట్లా వాళ్ల సొంత విషయాల గురించి వాళ్లంతట వాళ్లు చెప్తే ఫరవాలేదుగాని బయటివాళ్లు అడగటం ఉచితం కాదనుకున్నాను. రానురాను ఒక్క విషయం స్పష్టమైంది. క్రొత్తవాళ్ల ముందు బయటపడిపోకుండా జాగ్రత్తగానే వున్నా, ఆ కుటుంబ సభ్యుల మధ్యన సుహృద్భావం అనేది లేదు.

కొన్నాళ్లు గడిచాక ప్రియ నాకు కొంత సన్నిహితురాలైంది. తన కష్టసుఖాల్నీ, తన మనసులో గూడు కట్టుకున్న బాధనూ నాతో చెప్పేది. ప్రియ తల్లిదండ్రులు పిల్లలు లేని డాక్టర్ శరభయ్యగారికి ప్రియను పెంచుకోవడానికి యిచ్చారు. ఇది డాక్టరుగారి భార్యకు యిష్టం లేదు. ఆమెకు యిష్టం లేదు గాబట్టి ప్రియను పెంచారు డాక్టరుగారు. ప్రియ మీద ప్రేమ కొద్దీగాని పిల్లలు కావాలనే ఆశ కొద్దీగాని కాదు. ఆమె మీద కక్ష వలననే ఆయన ప్రియను చదివిస్తున్నారు, డాన్సు నేర్పించారు. అన్ని సౌకర్యాలూ కలిగిస్తున్నారు. ఆమె మాట జరిగివుంటే ఆ యింట్లో ప్రియ కేవలం పనిపిల్లగా ఉండేది.

ఇన్నింటికీ కారణమైన ప్రియను ఆమె క్షమించలేదు. లోకం దృష్టిలో ప్రియకు తల్లిదండ్రులుగా కనిపిస్తూ ప్రియను చక్కగా పెంచుతున్న వాళ్లిద్దరికీ ప్రియ ఏమీకాదు! యిది ప్రియ మనసులోని బాధ. ఇదంతా యథాతథంగా జరుగుతున్నదా లేక కేవలం ప్రియ ఊహాజనితమా అన్నది నేను నిర్ణయించుకోలేకపోయాను. బహుశా తన సొంత తల్లిదండ్రుల దగ్గర నుండీ, అక్కడ పొందిన ప్రేమానురాగాల నుండీ వేరైపోవడం ఆ చిన్నతనంలో మనసును తీవ్రంగా గాయపరిచి చెరగని ముద్ర వేసి వుండొచ్చు అనుకున్నాను. అందుకే ఆ అమ్మాయి మాటల్ని నేను పట్టించుకోలేదు. తన బాధలో

పొలుపంచుకోలేదు. మనుష్యులు పలు రకాలుగా వుంటారని సర్దిచెప్ప యత్నించాను.

"నేనెంత అభాగ్యురాలినో ఎవరూ ఊహించలేరు. విమలా... మిమ్మల్నందరినీ చూస్తుంటే నాకు నామీద ఎంతో జాలి కలుగుతుంది. మీ అందరికీ వున్నట్లు మంచి, చెడ్డలన్నింటిలోనూ ప్రేమించగల అమ్మ, కడుపులో దాచుకుని కాపాడగల అమ్మ నాకెందుకు లేదు?..." అంటూ ఏడ్చిందొకనాడు.

"అసలు అమ్మనే ఎరగని వాళ్లు ఎందరో ఉన్నారు. వాళ్లంతా నీలాగా బాధపడటం లేదు" అన్నాను.

"అమ్మని ఎరగనివాళ్లు అమ్మని ఊహించుకుంటారు. నాకు ఏదీ లేదు" అన్నది.

ఇదంతా కేవలం అనవసరమైన ఆవేశంగా తోచింది నాకు. అమ్మ! అమ్మ! కావలసినవి సమకూర్చుతుంది అమ్మ. అంతేకదా. అన్నీ వున్న ప్రియకి యింత ఆరాటం దేనికి? ప్రియ బాధపడుతోంది. నిజమే. తాను బాధపడటం నాకు యిష్టం లేదు. ప్రతివాళ్లూ ఏదో ఒక అసంతృప్తిని ముందు పెట్టుకొని బాధపడుతూ ఉంటారు. 'నాకు అన్నీ వున్నై. నేను సుఖంగా ఉన్నాను' అనుకునేవాళ్లెవరైనా వుంటారా? ఈ ప్రపంచంలోని అనేకమైన విచిత్రాల్లో యిదీ ఒకటి అనుకున్నాను.

"నీకంటే ఎన్నో విధాలుగా అభాగ్యులైన వాళ్లు అనేకులున్నారు. నీకున్నట్టి అవకాశాలు లేని వాళ్లెందరో వున్నారు" అన్నాను.

"భాగ్యం! అవకాశం!... నేను చెప్పేది నీవు అర్థం చేసుకోవు! ఈ ప్రపంచంలో డబ్బూ, అందమూ, తెలివీ అనేవే ముఖ్యమైతే నాకన్నీ వున్నట్లే. కాని అది నిజం కాదు.. ఇక్కడుండే సుఖదుఃఖాల్నీ, కష్ట నిష్ఠూరాల్నీ భరించే శక్తి వాటిల్లోంచి రావడం లేదు! ఆ స్థైర్యం, ఆ జీవశక్తి నాలో లేవు... బ్రతుకనేది అర్థం లేనిదిగానూ, పెద్ద బరువుగానూ వున్నది నాకు" అన్నది.

...దురదృష్టకరమైన ఆ రోజును నేను ఎప్పటికీ మరిచిపోలేను. సంక్రాంతి సెలవులు పూర్తిగావస్తున్నాయి. చలికి దుప్పటి గట్టిగా ముసుగు పెట్టుకొని పడుకున్నాను. బయటి వాతావరణంలోని కరుడు గట్టించే చలి నుండీ కాపాడుతూ తల్లి గర్భంలా నన్ను వెచ్చగా కౌగిలించుకొని వున్నది దుప్పటి. నన్నావరించిన నిద్రమత్తు హాయిలోంచీ అమ్మ మాటలు లీలగా చెవికి సోకాయి. "ఏయ్, పాపా,... లే, లే... మీ దేవప్రియకు ఏమిటో అయిందట...లే. లే" అంటోంది అమ్మ. గభాల్న లేచి కూర్చున్నాను. నెమ్మదిగా చెప్పింది అమ్మ. "దేవప్రియ చచ్చిపోయిందట. చాల గోలగా వున్నది వీధిలో" అన్నది. అప్పుడే తెలతెల్లవారుతోంది. నీలమైన ఆకాశంలోంచి పలచని వెల్తురు వ్యాపిస్తోంది. గేటు దగ్గరకు పరుగెత్తాను. తెల్లటి దట్టమైన పొగమంచు ప్రపంచాన్ని కప్పివేసింది. అల్లంత దూరంలో ప్రియావాళ్ల గులాబీరంగు మేడ పొగమంచు లోంచీ మసగ్గా కనిపిస్తోంది... ప్రియ చచ్చిపోవటమా! నాకు నమ్మకం కలగలేదు. "నీవు వెళ్లొద్దు" అంటున్న అమ్మ మాటల్ని వెనక్కి తోసేస్తూ ఆ యింటివేపు పరుగెత్తాను.

ప్రత్యేకంగా ప్రియ డాన్సు చెయ్యడానికని నిర్మింపబడ్డ అందమైన హాల్లో నల్లటి పాలరాతి పద్మం మీద అస్తవ్యస్తంగా పడిపోయి వున్నది ప్రియ. చుట్టుప్రక్కల రక్తపు వాంతులు నాలుగైదు మరకలుగా వున్నై. ఆ రక్తం పులుముకుపోయిన ముఖం మీద జుట్టు చిందరవందరగా అతుక్కుపోయి వున్నది. సన్నటి నాజూకైన చేతుల మీద నల్లటి చారల్లాంటివి కన్పిస్తున్నాయి.

అట్లా పడిపోయి వున్న ప్రియను చూస్తే ఏడుపొచ్చింది. గుండె మీద ఏదో బరువు పెట్టినట్లైంది. గట్టిగా ప్రియకు విన్పించేలా పిలవాలనిపించింది... పిలిచినా ప్రియ యిహ నాతో ఎట్లా మాట్లాడుతుంది? ఇహ కాలేజీక్కూడా రాదు నాతో అనుకున్నాను.

నిస్సహాయంగా చుట్టూ చూశాను. గదిలో డాక్టరుగారూ ఆయన భార్య తప్పించి ఎవరూ లేరు. చూడవచ్చిన వాళ్లంతా బయట గుంపుగా నిలబడి మాట్లాడుకుంటున్నారు. డాక్టరుగారు తనకేమీ సంబంధం లేనట్లుగా నిర్లక్ష్యంగా నిల్చొని కిటికీలోంచీ బయటకు చూస్తూ సిగరెట్టు కాలుస్తున్నారు. దూరంగా కుర్చీలో కూర్చున్న ఆమె ముఖంలో కోపం, చీకాకు కన్పిస్తున్నాయి.

"తడిగుడ్డతో మొహం తుడిచి సరిగ్గా పడుకోబెట్టితే బాగుంటుంది" అన్నాను. ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

ప్రక్కవీధిలో వుండే శ్రీనివాసరావు మేష్టారూ, నాలుగిళ్లవతల వుండే చంద్రయ్య మేష్టారూ కొంతమంది కాలేజీ అబ్బాయిలూ బయట నిలబడి పెద్దగా తర్కిస్తున్నారు.

'చేతి మీద నల్లటి చారలన్నీ వాతల్లాగా వున్నాయే.'

'బాగా కొట్టినట్లున్నారు....'

'అసలు విషం తనే తీసుకున్నదా? ఎక్కడ దొరికి వుంటుంది?'

'ఎంత మంచిపిల్ల! నమ్మలేకుండా వున్నాం.'

వ్యాఖ్యలు అనేకరకాలుగా సాగుతూ కిటికీ లోంచి లోపలకు వస్తున్నాయి. లోకులు పలుగాకులు అనే సామెతను ఋజువు చేస్తున్నాయి.

వంటమనిషి వాళ్లిద్దరికీ టీ తెచ్చింది. టీ తీసుకుంటూ "వంటిల్లు సర్ది తాళం వేశావా?" అందామె. "త్వరగా బయల్దేరాలి" అన్నారు డాక్టరుగారు.

"ఎక్కడికండీ" అనడిగానామెను కళ్లు తుడుచుకుంటూ.

"ఈ పీడను మెడ్రాసులో వాళ్లమ్మా, నాన్నలకు ఒప్పగించాలి" అన్నదామె విసుగ్గా.

"అసలేమైంది? ప్రియ ఎందుకు చచ్చిపోయింది?" అనడిగాను.

"ఎందుకా? పెంచిన నేరానికి మమ్మల్ని రొష్టు పెట్టడానికి... ఇన్నాళ్లూ యీ పాపిష్టిదానితో వేగినందుకు కొంచెమైనా కృతజ్ఞత లేకుండా ఎంత పని చేసిందో చూడు!" అన్నదామె.

ఆమె ప్రియను గురించి మంచిగా మాట్లాడుతుందని ఆశించకపోయినా యీ పరిస్థితిలో అట్లా తిట్టడం నాకు సరిపడలేదు.

కథా నిలయం
5447
శ్రీకాకుళం

"చేతుల మీద ఆ నల్లటి చారలేమిటి?" అన్నాను.

ఆమె సమాధానం యిస్తుందన్న నమ్మకం లేదు. ఈ విషయం ఇందాకట్నుండీ నా మనస్సును తొలుస్తోంది. అందుకని అడిగాను.

ఈ విపరీత పరిస్థితుల వలనో, సానుభూతి చూపే వారెవరూ లేనందునో, నా ఎడల దురభిప్రాయం గాని ఎటువంటి అనుమానంగాని లేకుండుట వలననో ఆమె మనసు విప్పి సమాధానం చెప్పిందనుకుంటాను. "దాని పాడు పనులకు ప్రతిఫలం... ఆ పిల్ల గురించి నేను చెప్పినా ఎవరూ నమ్మరు. అంత నంగనాచిలా కన్పిస్తుంది... ఆడపిల్లకు ఒక రాత్రివేళ యింకోళ్ల యింటికి వెళ్లాల్సిన పనేమిటో చెప్పు... అందులోనూ మేము ఒద్దన్నప్పుడు రహస్యంగా... రాత్రి ఆ చంద్రయ్య మేష్టారింటి దగ్గర్నుంచీ వస్తుంటే నేనే చూశాను. దాని సంగతి చిన్నప్పట్నుండీ బాగా తెలిసినదాన్ని గనక నాకేమీ ఆశ్చర్యం కలగలేదు. అడిగితే పెంకెగా పుస్తకం కోసం వెళ్లాను, నా యిష్టం అన్నది. డాక్టరుగారు క్లబ్బు నుండి రాగానే చెప్పాను. తాడుతో కట్టేసి తిక్క ఒదిలేట్లు నాలుగంటించారు... దానితో యింతకి తెగించింది" అన్నదామె.

ఆమె మాటలు విన్న నాకు నవ్వూ, కోపమూ కూడా వచ్చాయి. చంద్రయ్య మేష్టారు యాభై ఏళ్ల వయసు గలవారు. భార్య లేదు. కూతురు ఎక్కడో దూరాన వున్నది. ఒంటరివాడు. ఎప్పుడూ ఎవరితోనో పేచీలు, తగవులూ పెట్టుకొని సతమతమౌతూ వుండటం ఆయన సరదా అని అందరికీ తెలుసు. ఆయనకీ, డాక్టరుగారికీ కూడా ఏదో తగవున్నదట. కాని క్లాసులో లెక్చరరుగా దేవప్రియ మీద అభిమానం చూపుతారు. ఎప్పుడైనా పలకరించి, తెలియనివేమైనా వుంటే అడగమని హెచ్చరించి పుస్తకాలు ఇస్తుంటారు. 'దూరాన వున్న కూతుర్ని ప్రియలో చూచుకొంటున్నానని' అన్నట్లు ప్రియ ఒకసారి నాతో చెప్పింది... కేవలం యీమె అపోహ కారణంగా ఇంత ఘోరం జరిగిందంటే ఎంత పిచ్చిగా, అర్థరహితంగా వున్నది!

"ప్రియ అలాంటిది కాదు. మీరనుకుంటున్నదేమీ లేదు. అన్యాయంగా మాట్లాడారు" అన్నాను.

ఆమె కొంచెంసేపు మౌనంగా ఉండిపోయింది. ఆమె ముఖం కర్కశంగా, వికృతంగా ఉంది. కొంచెంసేపుండి నావేపు నిరసనగా చూసి కొంచెం కోపంగా అన్నది "అది చాలా మంచిదనీ, దాని గుణాలన్నీ చాలా గొప్పవనీ నీవనుకుంటున్నావు... అందరూ అనుకుంటారు... అంత బాగా వేషం వేస్తుంది అది, కాని దాని గురించి మీకేం తెలుసు?... నాకు తెలుసు నేను దాన్ని మూడేళ్ళ పిల్లగా వున్నప్పటినుండి పెంచాను. మంచిని చెడ్డగా, చెడ్డని మంచిగా మసిబూసి మారేడుకాయను చెయ్యటం బాగా పట్టుబడని కాలం నుండీ దాన్ని ఎరుగుదును. నీకేం తెలుసు? అడిగావు కాబట్టి స్నేహితురాలివి కాబట్టి, యిహ విను..."

ప్రియ మీద ద్వేషాన్ని వెళ్ళగక్కుతున్నదామె. ఆమె మాటల్లో విజయగర్వం

విన్పిస్తోంది. ఆమె చెప్పబోయేది నిజమవునో కాదో అన్న ఆలోచన నాకు రాలేదు. ఈ ద్వేష వలయంలో చిక్కుబడకుండా పారిపోవాలనుంది. ప్రియ నవ్వులోని తియ్యదనం, మాటలోని స్నేహం, అన్నిటినీ మించి ఆ మనసులోని తపన - యివన్నీ నాకు తెలుసు. ఈవిడకేం తెలుసో, ఈవిడ ఆలోచనలేమిటో నాకెందుకు? కాని ఆమె చెప్పుకుపోతోంది.

"ఇందాక చంద్రయ్య మేష్టారు సంగతి చెప్తే ఏమన్నావూ!... అయ్యయ్యో ఆ అమ్మాయి అట్లాంటిది కాదండీ అన్నావు. 'అల్లాంటి' పనులు ఆ పిల్ల ఎప్పుడు మొదలెట్టిందో తెలుసా?... సరిగ్గా అయిదేళ్లప్పుడు. మొగపిల్లల్తో కూడని పనికిమాలిన మాటలు, ఆటలూ... ఛీఛీ... నేను చూసినప్పుడు గొడ్డును బాదినట్లు బాదేశాను. అప్పుడు దాని చెయ్యి విరిగితే ప్లాస్టరు వేశారు కూడానూ..." ఆమె నవ్వింది, కోడి కెక్కిరించినట్లుగా.

"ఈ ఒక్కటే అనుకునేవు. దానికి పుట్టుకతో వచ్చిన యింకో గుణం దొంగతనం. అయితే నాముందు యిట్లాంటి వేవీ సాగనివ్వననుకో. ఆ చిన్నతనంలోనే యింట్లో దొంగగా అలమారా పైకెక్కి డబ్బులు తీస్తుంటే ఓసారీ, డాక్టరుగారి జేబులు వెతుకుతుంటే ఓసారీ నేనే పట్టుకున్నాను. దాని సొంత తల్లికి అప్పుడే చెప్పాను, ఎందుకైనా మంచిదని. వాళ్లకీ తెలుసు. అప్పటినుంచీ యిప్పటివరకూ అది ఎవరితో మాట్లాడినా, ఏంచేసినా ఏ పాడుపని చేస్తుందోనని కాపలా కాసీ కాసి విసుగు బుట్టింది. ఇప్పుడిది చచ్చినందుకు నాకు పీడ విరగడైనట్లే వున్నది."

ప్రియ వేపు చూశాను. నలుపు తిరిగి ఉబ్బిన నాలుకా, పెదాలూ రక్త మరకలూ, వాతలూ మొహాన్ని వికృతం చేస్తుంటే 'యీ పిల్ల' నిజంగా ప్రియేనా? అనిపించింది. నీలం రంగుకు తిరిగిపోతున్న చేతులూ, కాళ్లూ చిన్నపిల్లలకు లాగా మరీ సన్నగా పుల్లల్లాగా వుండి జాలి కలిగిస్తున్నాయి. 'ప్రియా, నీవు నిజంగా దొంగవీ, పాపాత్మురాలివీ, పిశాచానివీనా?!' అనుకున్నాను.

ఉన్నట్లుండి నా ఎదురుగా మాట్లాడుతున్న ఆవిడ మీద అసహ్యం పుట్టుకొచ్చింది. ప్రియను నలిపి నాశనం చెయ్యగల యీ క్షణం కోసం వెయ్యి కళ్లతో ఎదురుచూసినట్లు పైశాచికమైన ఆనందంతో మిడిసిపడుతోంది ఆమె. నా గుండెలో కోపం మంటలాగా లేచింది. 'పాపం, పుణ్యం గురించి మాట్లాడటానికి నీవెవరు? ఒక డాక్టర్ని బలవంతంగా బెదిరించి వల్లో వేసుకున్న నర్సువి. పాపం గురించి నీవెరగవూ? నిన్ను చూస్తేనే అసహ్యం వేస్తుంది' అని అరవాలనిపించింది. గబగబా బయటకు వచ్చేశాను.

అక్కడున్న అబ్బాయిలూ మేష్టార్లూ నావేపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశారు.

"ఆ అమ్మాయిని అన్యాయంగా చంపేశారు. సందేహం లేదు. ఇది హత్య. రాత్రి ఎనిమిది గంటల వేళ మా యింటికి పుస్తకం కోసం వచ్చినప్పుడు బాగానే వున్నది" అన్నారు చంద్రయ్యగారు.

"వాళ్లేమంటున్నారు?" అనడిగారు శేఖరం మేష్టారు. ఈయనకూ ప్రియంటే మంచి అభిమానం ఉండేది. ఈయన మా కెమిస్ట్రీ మేష్టారు. అందర్నీ నవ్విస్తూ సరదాగా హాస్యంగా

మాట్లాడుతారు.

"ప్రియను మెడ్రాసు తీసుకువెళ్తారట. బయల్దేరుతున్నారు" అన్నాను.

నా మాట వినగానే చంద్రయ్య మేష్టారు గాబరాగా లేచారు. "ఇందులో ఏదో మోసం ఉన్నది. పోలీసు రిపోర్టివ్వాలి" అంటూ గబగబా వెళ్లిపోయారు.

ఈ మాటలు విన్నారో లేదోగాని ఆయనటు వెళ్లగానే వాళ్లు ప్రియను తెచ్చి కారు వెనుక సీట్లో వేశారు. వాళ్లిద్దరూ ముందు కూర్చుని బయల్దేరి వెళ్లిపోయారు.

కారు వెళ్తుంటే నాకు పట్టరాని దుఃఖం వచ్చింది. 'ప్రియా నన్ను క్షమించు' అనుకున్నాను. ఎందుకో తెలియకుండానే. ఇక్కడేదో పెద్ద పొరపాటు వున్నది, నాకు స్పష్టం కావడం లేదు...

ఇంటికి వెళ్లాక జరిగినదాన్ని గురించి ఎంతో ఆలోచించాను. నా చిన్ననాటి జ్ఞాపకం ఒకటి స్మృతిపథంలోకి వచ్చింది. ఒకరోజున షాపులో ఒక దంతపు పైట పిన్ను చూశాను. నాకు పదేళ్లు కూడా వుండవు అప్పుడు. ఆ పిన్ను మీద చాలా ఇష్టం కలిగింది. అమ్మా వాళ్లు కొననివ్వరు. నాన్నగారి జేబులోంచీ రెండు రూపాయిలు తీసుకున్నాను. పిన్ను కొని చొక్కాకు పెట్టుకొని మహదానందంతో వూరంతా తిరిగి సాయంత్రం భోజనాల వేళకు ముందుగా యింటికొచ్చాను. రాగానే అమ్మ ఆ పిన్నును చూసింది. ఎక్కడిదని అడిగింది. కొట్టువాడు వూరికేనే యిచ్చాడని చెప్పాను.

కాని అమ్మ అసలు విషయం పసికట్టేసింది. నాన్నగారు రాగానే చెప్పింది. "చెప్పకుండా యింట్లో డబ్బులు ఎత్తుకు పోతావా" అంటూ అయిదు వేళ్లూ ముద్రపడేట్లుగా వీపు మీద ఒకటి వేశారు, అంతే. తరువాత నేను దొంగననిగానీ నాది దొంగబుద్ధి అని కానీ ఎవరూ నిర్ధారించలేదు... నేను దొంగనా? కాదా?... కాదని నాకుతెలుసు. నేను చేసింది దొంగతనం కాదు. మనసారా ఆశించినదాన్ని కొనుక్కోవటం...

నేనూ ఒకప్పుడు అయిదేళ్ల పిల్లగా వున్నాను. ఆ వయసు పిల్లలు ఆడే ఆటలూ కౌతూహలంతో తెలుసుకునే, విషయాలూ నాకూ కొంతవరకు తెలుసు. జీవశాస్త్ర సంబంధమైన విషయాలు ఇతర దేశాల్లో వాళ్ల తల్లిదండ్రులూ టీచర్లూ చెప్తారట. ఇక్కడెవరూ చెప్పరు. తెలిసిన అయిదారేళ్ల పండితుల దగ్గర తెలియని అయిదారేళ్ల పిల్లలు తెలుసుకుంటారు. తెలుసుకునే పద్ధతుల్లో భేదం ఉండొచ్చు. ఆ కుతూహలమే పాపమూ, అమాయకమైన ఆశే దొంగబుద్ధీ అంటే...

పాపం, పుణ్యం అన్నీ మనిషిలోని జీవశక్తికి మారుపేర్లు.

పాపం అనేది ఒకమాట.

పుణ్యం అనేది యింకో మాట.

మనిషిలోని దుష్టత్వం మాటల్ని ఆయుధాలుగా చేసుకొని అవతలి మనిషిని హింసిస్తున్నది.

Judge not others! Judge not others !!

పాపం పుణ్యం అనేవి మనిషి కంటే గొప్పవికావు.

మనిషి చేసిన మాటలో మనిషే చిక్కుబడి పోతున్నాడు. ఆ జీవశక్తి యితరుల్ని హింసించకుంటే చాలు. మనిషికి యింకే ధర్మమూ అక్కర్లేదు.

తన జీవితంలోని మురికిని ప్రతి నిముషమూ ప్రియ పసితనపు చేష్టలకు పులుముతూ ప్రియ ప్రతి చేష్టనూ అనుమానిస్తూ... అవమానిస్తూ... హింసిస్తూ బ్రతుకునే నరకంగా చేసింది ఆమె...

'నాకు అమ్మ లేదు' అంటూ బాధపడిన ప్రియ నాతో యివన్నీ ఎందుకు చెప్పలేదు? అర్థం చేసుకోలేననుకున్నదా? తన నోటితో యిటువంటి మాటలు చెప్పలేకపోయిందా?

చెప్పి వుంటే యిద్దరం కలసి కూర్చొని ఆవిణ్ణి చూసీ, ప్రపంచాన్ని చూసీ హాయిగా నవ్వుకొని వుండేవాళ్లం.

ప్రియ బ్రతికి వుండేది.

ఇక్కడి పోలీసుల రిపోర్టు మీద మద్రాసు పోలీసులు మద్రాసు సమీపంలో వాళ్ల కారును ఆపివేశారనీ, ఆ పిల్ల తల్లిదండ్రుల దగ్గరకు తీసుకువెళ్తున్నట్లు తెలిసి వెళ్లనిచ్చారనీ, పోస్టుమార్టెమ్‌లో అది గుండె ఆగి చనిపోవటంగా తేల్చారని తెలిసింది.

తరువాత చాలా విషయాలు జరిగాయి. డాక్టరుగారు చంద్రయ్య మేష్టారి మీద పగబట్టారు. తన కుమార్తెతో అక్రమ సంబంధం కలిగి వుండి ఆ అమ్మాయి చావుకు కారకుడయ్యాడనీ, తన మీద అబద్ధపు పోలీసు రిపోర్టు యిచ్చాడనీ లక్ష రూపాయిలకు పరువు నష్టం దావా వేశారు. చంద్రయ్య మేష్టారు వూరుకోదలచలేదు. డాక్టరుగా పూర్వం ఆయన చేసిన తప్పులూ, ఆయన క్రూర స్వభావం కోర్టులో సోదాహరణంగా నిరూపించటానికీ, ప్రియ మరణానికీ ఆయన కొట్టిన దెబ్బలకీ వున్న సంబంధం స్పష్టం చెయ్యటానికీ పూనుకున్నారు. ఆ యుద్ధం యిలా వుండగా చంద్రయ్య మేష్టారి విషయమంతా అబద్ధమనీ, నిజంగా దేవప్రియ తననే ప్రేమించి ఆరాధించి తనకొరకే చనిపోయిందని చాలామందితో చెప్తున్నారు శేఖరంగారు.

అనేకమైన స్వార్థాల ఆట యీ ప్రపంచపు పోకడ. ప్రియకు ఇందులో స్థానం లేదు. తల్లి లేని ఆ నిర్భాగ్యురాలు ఒక పాపంగా, దుష్టమైన కథగా మారి మాయమై పోయింది...

★★★